

POSTANOWIENIE

Dnia 13 sierpnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Ryński

w sprawie **A. D.**

skazanej z art. 231 § 2 kk i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 13 sierpnia 2014 r.,

kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanej

od wyroku Sądu Okręgowego w G.

z dnia 23 października 2013 r., .

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w G.

z dnia 31 maja 2013 r.,

- 1. oddala kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciąża skazaną kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w G. wyrokiem z dnia 31 maja 2013 r., uznał oskarżoną A. D. za winną tego, że w dniu 28 maja 2010 r. w G., działając wspólnie i w porozumieniu z G. K., co do której postępowanie zostało już prawomocnie zakończone, w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru osiągnięcia korzyści majątkowej, jako podinspektor Wydziału [...] Urzędu Miasta G. przekroczyła swoje uprawnienia i powołując się na wpływy w instytucjach samorządowych podjęła się w zamian za korzyść majątkową załatwienia przydziału mieszkania, przez co doprowadziła M. G. do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem w łącznej

kwocie 5.000 zł poprzez wprowadzenie jej w błąd co do możliwości załatwienia przydziału mieszkania, działając na szkodę interesu prywatnego M. G., czyn ten kwalifikując jako przestępstwo z art. 230 § 1 k.k. w zb. z art. 231 § 2 k.k. w zb. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 231 § 2 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. wymierzył jej karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 200 stawek dziennych po 20 zł każda (pkt.I).

Nadto uznał oskarżoną za winną tego, że:

- w dniu 21 maja 2010 r. w G., działając wspólnie i w porozumieniu z G. K., co do której postępowanie zostało już prawomocnie zakończone, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, jako podinspektor Wydziału [...] Urzędu Miasta G. przekroczyła swoje uprawnienia i doprowadziła M. M. do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem w łącznej kwocie 30.000 zł poprzez wprowadzenie go w błąd co do możliwości załatwienia przydziału mieszkania, działając na szkodę interesu prywatnego M. M.;
- w dniu 13 kwietnia 2010 r. w G. działając wspólnie i w porozumieniu z G. K., co do której postępowanie zostało już prawomocnie zakończone, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, jako podinspektor Wydziału [...] Urzędu Miasta G. przekroczyła swoje uprawnienia i doprowadziła D. W. do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem w łącznej kwocie 45.000 zł. poprzez wprowadzenie jej w błąd co do możliwości załatwienia przydziału mieszkania, działając na szkodę interesu prywatnego D. W.;
- w miesiącu czerwcu 2010 r. w G., działając wspólnie i w porozumieniu z G. K., co do której postępowanie zostało już prawomocnie zakończone, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, jako podinspektor Wydziału [...] Urzędu Miasta G. przekroczyła swoje uprawnienia i doprowadziła W. P. do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem w łącznej kwocie 28.000 zł poprzez wprowadzenie jej w błąd co do możliwości załatwienia przydziału mieszkania działając na szkodę interesu prywatnego W. P., czyny te kwalifikując jako przestępstwa z art. 231 § 2 k.k. w zb. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. przy ustaleniu, że oskarżona działała w podobny sposób oraz w krótkich odstępach czasu i za to na podstawie art. 231 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3

k.k. art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. wymierzył oskarżonej karę 2 lat pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 200 stawek dziennych po 20 zł każda, orzekając te kary w oparciu o zasadę określoną w art. 91 § 1 k.k. (pkt. II).

Na podstawie art. 91 § 2 k.k. w zw. z art. 86 § 1 i 2 k.k. połączył kary pozbawienia wolności oraz grzywny orzeczone w pkt. I oraz II i wymierzył oskarżonej karę łączną 2 lat pozbawienia wolności oraz grzywnę łączną w wysokości 200 stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawkiiennej za równoważną kwocie 20 zł. Na mocy art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania oskarżonej od dnia 15 lipca 2010 r. do dnia 14 kwietnia 2011 r. Nadto obciążył oskarżoną A. D. wydatkami za I instancję oraz zwolnił ją od ponoszenia opłaty, jak też rozstrzygnął w przedmiocie kosztów adwokackich.

Od powyższego wyroku apelację złożył obrońca oskarżonej A. D., który na podstawie art. 438 pkt. 4 k.p.k. zarzucił orzeczeniu Sądu I instancji rażącą niewspółmierność – surowość orzeczonej kary pozbawienia wolności.

Powołując się na powyższe skarżący wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonej części przez złagodzenie kary pozbawienia wolności do roku i 6 miesięcy.

Sąd Okręgowy w G. wyrokiem z dnia 23 października 2013 r., utrzymał w mocy zaskarżony wyrok uznając apelację obrońcy oskarżonej za oczywiście bezzasadną. Jednocześnie zwolnił A. D. od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze i zasądził na rzecz obrońcy oskarżonej zwrot kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

Wyrok Sądu odwoławczego został zaskarżony kasacją obrońcy skazanej, w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze. Skarżący zarzucił orzeczeniu Sądu Okręgowego rażące naruszenie przepisów prawa procesowego, mogące mieć wpływ na treść wyroku, a to: art. 4, 213 § 1 i § 2, 214 § 1 i § 4, 410 k.p.k. oraz art. 457 § 2 k.p.k., przez uwzględnienie wyłącznie okoliczności obciążających A. D., zamiast całokształtu dowodów ujawnionych w sprawie oraz z powodu nienależytego wyjaśnienia przyczyn rozstrzygnięcia i nie podzielenia zarzutów apelacji, a nadto przez zgromadzenie jedynie cząstkowych danych osobo-

poznawczych o skazanej i takich, które ze względu na dezaktualizację nie powinny mieć wpływu na ocenę dokonaną przez Sąd.

Podnosząc powyższy zarzut, obrońca na podstawie art. 537 §1 k.p.k. wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i utrzymanego w nim w mocy wyroku Sądu Rejonowego w G., w części dotyczącej orzeczenia o karze oraz przekazanie sprawy A. D. - w zaskarżonej części - do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Prokurator Prokuratury Okręgowej w G. w odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanej analizowana w granicach zaskarżenia i podniesionego zarzutu (art. 536 k.p.k.) okazała się niezasadna w stopniu oczywistym, dlatego została oddalona na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Należy stwierdzić, że pozostaje ona na pograniczu dopuszczalności. Podniesiony zarzut kasacyjny wyraźnie wskazuje, że skarżący uznaje orzeczoną wobec oskarżonej karę za rażąco surową. Warto jednocześnie zauważyć, że obrońca wprost ograniczył zakres zaskarżenia kasacją orzeczenia Sądu odwoławczego do rozstrzygnięcia tyżącego wymiaru kary, nie bacząc na treść art. 523 § 1 *in fine* k.p.k., w świetle którego kasacja nie może być wniesiona wyłącznie z powodu niewspółmierności kary. Takie odczytanie skargi kasacyjnej uzasadniałoby pozostawienie jej bez rozpoznania (art. 531 § 1 k.p.k.), jednak mając na względzie część poglądów doktryny i judykatury, że możliwe jest zaskarżenie kasacją wymiaru kary poprzez podniesienie zarzutu rażącej obrazy prawa, połączonego z zarzutem naruszenia art. 457 § 3 k.p.k. (w skardze błędnie powołano § 2 tego przepisu), nawet w konfiguracji procesowej analogicznej do tej, która wystąpiła w sprawie niniejszej, należy wskazać wnoszącemu kasację, że niedopuszczalna jest skarga nadzwyczajna, także w przypadku powołania zarzutu rażącego uchybienia prawu, jeżeli wniesiono ją jedynie z powodu niewspółmierności kary (por. m.in. postanowienia SN: z dnia 4 maja 2006 r., II KK 125/06, OSNwSK 2006/1/933, z dnia 19 września 2012 r., V KK 255/12, LEX nr 1220967). Powyższe prowadzi do wniosku, że skarżący ograniczając zakres zaskarżenia kasacją wyroku Sądu odwoławczego do orzeczenia o karze, oczekuje,

iż Sąd kasacyjny dokona w tym zakresie stosownych ocen, których nadzwyczajna kontrola odwoławcza prowadzona na etapie postępowania kasacyjnego nie przewiduje.

Nawiązując do poglądów, które wskazują, że rozstrzygnięcie o karze może być przedmiotem kasacji, o ile podstawę zaskarżenia i korektury wyroku sądu odwoławczego stanowią uchybienia wskazane w art. 523 § 1 zdanie pierwsze (zob. wyrok SN z dnia 3 listopada 1999 r., IV KKN 206/99, OSNKW 2000/1-2/15, postanowienie SN z dnia 21 listopada 2012 r., IV KK 255/12, LEX nr 1232844), na wstępie należy stwierdzić, że również na etapie kontroli zwyczajnej skarżący ograniczył zakres zaskarżenia do części dotyczącej wymiaru kary. Jedynie więc w tym zakresie sprawę rozpoznawał Sąd odwoławczy i do czego, w konsekwencji, ograniczył treść sporządzonego uzasadnienia. Nie czyni to jednak skutecznym zarzutu obrazy art. 457 § 3 k.p.k. powiązanego z zarzutem naruszenia art. 4, 213 § 1 i § 2, 214 § 1 i § 4 i art. 410 k.p.k. i to jeszcze w randze kasacyjnej, bowiem autor skargi nie uwzględnił należycie również dyspozycji art. 526 § 1 k.p.k. i nie wskazał na czym polegały zarzucone uchybienia przepisów prawa procesowego oraz czy miały istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, przenosząc swoją argumentację w sferę ustaleń faktycznych dotyczących wymiaru kary, które przecież nie mogą być podstawą kasacji. W sprawie niniejszej Sąd *ad quem* nie wydawał wyroku reformatoryjnego, lecz w pełni zaakceptował zaskarżone orzeczenie Sądu *meriti*. Dlatego, stosownie do art. 433 § 2 k.p.k., dokonując kontroli odwoławczej orzeczenia Sądu I instancji w kontekście materiału dowodowego, który został ujawniony w toku rozprawy głównej, ograniczył swoje rozważania do obszaru zagadnień, których dotyczyła apelacja. W związku z tym nie mógł dopuścić się naruszenia i to w stopniu rażącym art. 4 k.p.k. – przepisu o charakterze ogólnym formułującego zasadę obiektywizmu i art. 410 k.p.k. określającego podstawę dowodową wyroku. Skarżący nie wykazał również aby do takiego naruszenia doszło na etapie postępowania przez Sądem I instancji. Całkowicie chybiony jest zarzut naruszenia art. 213 i 214 k.p.k. Wszystkie dane co do tożsamości oskarżonej wskazane w art. 213 § 1 k.p.k. zostały w sprawie prawidłowo ustalone, zaś § 2 tego przepisu nie dotyczy A. D., z uwagi na jej dotychczasową niekaralność. Wbrew stanowisku autora kasacji Sąd I instancji dysponował aktualnym wywiadem

kuratorskim (k.456-457), który został ujawniony na rozprawie w dniu 27 maja 2013 r. (k.461v). Należy zauważyć, że w oparciu o ten wywiad Sąd I instancji uwzględnił przy wymiarze kary jako okoliczność łagodzącą pozytywną opinię o oskarżonej w miejscu jej zamieszkania (str. 12 uzasadnienia SR). Zatem, nie można podzielić stanowiska, że w sprawie niniejszej doszło do rażącej obrazy art. 214 § 1 i 4 k.p.k., tym bardziej że wywiad kuratorski nie był przez strony kwestionowany. Nadto obrońca nie domagał się jego uzupełnienia na etapie postępowania odwoławczego, jak też nie przedstawił wówczas żadnych dodatkowych i udokumentowanych okoliczności odnoszących się do sytuacji osobistej oskarżonej, które mogły spowodować ewentualną korektę orzeczenia o karze.

Z tych względów należało oddalić kasację obrońcy skazanej jako oczywiście bezzasadną. Orzeczenie o kosztach sądowych postępowania kasacyjnego oparto na podstawie art. 636 k.p.k.